

TÁRCA

Zorkóczy Zenóbia

A jó kutya nem szereti a maszkot

Gombi kutyám, aki a legfőbb tanácsadóm, megugatott, amikor először meglátott maszkosan. Próbáltam jópofizással elütni a helyzet élet, de olyan eszeveszettül nyüszített és szűkölt, mint mikor a legnagyobb ellenségével találkozik. Sehogy sem engedett a negyvenyolcból, szembe állt velem, és addig üvöltött, míg féltve a dobhártyámat, le nem vettem a maszkot. A gyanús küllemű, idegen dolgokat nem szereti.

Valójában ő egy őr, a normalitás őre. Felügyelő úrnak is szoktam szólítani. Tíz éve, amióta nálunk van, mindent jobban tud nálam: hogy ki a rossz ember, ki a megbízható, mikor akarok utazni valahová, és mikor megyek csak az udvarra vagy a közelbe. S hogy mikor lesz rossz idő. A vihar előtt fél órával már be akar menekülni a házba, hiába süt hét ágra a nap.

Többet tud rólam, mint én magamról. Ha ijesztgetem, lesajnálóan néz. Ha szomorú vagyok és elkeseredett, mellém ül, és hallgat. Az egész lelkem benne visszhangzik. Embernek érzi magát. Néha kisgyereknek. Ahogy éppen jön neki, mert ő dönti el ezt is. Az autóban a sofőr mögött szeret ülni, és pont olyan pozícióban, mint a kocsí vezetője. Úgy is néz, a fejét is úgy tartja.

Az udvarunkon, ha nem tudunk róla, titokban kutya barátokat fogad, el sem tudom képzelni, hogy ilyenkor miről társalognak. Csak nem a kutyakisasszonykákról? Vagy a csontokról? Vagy rólunk? Lehet, hogy kibeszélnek, és a hátunk mögött kacagnak rajtunk? Ha észreveszem, és rájuk kiáltok, elkezd ügatni a barátait, és közös konszenzussal eljátsszák, hogy kiüldözi őket. Persze közben figyel, hogy látom-e, milyen ügyes. Iszonyatosan képmutató ez a kutya, remélem, nem reám ütött!

Persze bármi történik, valahogy kihozza belőlünk kedvenc mondatát, hogy: *JÓ KUTYA!* Ilyenkor boldogan konstatálja, hogy *jó kutyának* lenni jó, és hogy neki boldog, szabad és szép élete van.

Kirándulni szeret a legjobban. Valahogy a bioritmusból kiszámolja, hogy mikor lesz a következő séta, mert sajnos nem vagyok ebben elég következetes. Készül már az indulásom előtt, s ha nem akarom, hogy velem jöjjön, vagy elfogadja, vagy nem. Ő dönt! Ha elfogadja, lehet vele értelmesen beszélni. Mondom: jó kutya, ideül, vigyáz a házra! Szófogadóan, engedelmesen teszi, amit mondok.

Máskor meg túljár az eszemen, addig ugrándozik, míg kikészülök, és engedek. Vagy, ha ezt nem éri el nálam, a kapun taktikusan megelőz.

Nála jobb matematikust nem is tudok elképzelni. Nincs az a trükk, amivel a tízéves kutyámat be tudnám csapni. Tökéletesen felméri energiaszintemet, a sebességemet, a távolságot a kaputól, az ő távolságát a kaputól, és precízen kiszámolja, hogy milyen gyorsasággal, erőbedobással, taktikával kell kijutni rajta.

Ha sikerül, és rájön, hogy velem tarthat, a széles mosoly kiül a pofájára, úgy kacag, mint aki világháborút nyert. Lábnál követ, és betartja a közlekedési szabályokat, például az átjárón átkelést.

Gombi, a kis fehér korcs piros nyakörvvel a település kedvence. Olyan szép, hogy bármelyik fajeb megirigyelhetné.

Szóval Gombi, aki szuperintelligens, és főfelügyelőnek is tökéletesen megfelelt eddigi szolgálata során, ugyanakkor mindig mindenben maximálisan az érdekeimet védte és képviselte, a maszkomat nem akarta elfogadni. Úgy rémlett, nem ismer meg, és magában teljesen méltatlannak, embertelennek és nem normálisnak tartotta, hogy én, a Homo sapiens ilyesmiket hordjak az arcomon. És bár nem mindenben engedek neki, ebben kénytelen voltam, mert éreztem, hogy leszedi, és megfoszt szájkosaramtól.

Na, ennyire ember- és állatbarát a maszk.